

Sygn. akt V ACa 963/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Grela
Sędziowie:	SA Artur Lesiak (spr.) SA Roman Kowalkowski
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Tobiasz - Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w T.

przeciwko Gminie T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 6 września 2012 r. sygn. akt I C 83/10

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 963/12

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą(...) domagał się zasądzenia od pozwanej Gminy T. kwoty

292.160,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2005 r. wraz z kosztami

procesu. W uzasadnieniu żądania wskazał, że na własny koszt wybudował sieć

wodno - kanalizacyjną z przepompownią ścieków. Pomimo skierowania do G. o uregulowanie w umowie przejęcia sieci wodno - kanalizacyjnej G. odmówiła. Zarzucił, że na pozwanej Gminie spoczywał obowiązek przejęcia

sieci wodno - kanalizacyjnej a odmowa tego przejęcia stanowi zawinione niewykonanie zobowiązania, które spowodowało u powoda szkodę w wysokości dochodzonej pozwem .

Pozwana Gmina T. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że nie jest prawdą iż odmawiała przejęcia sieci, tylko nie wyrażała zgody na zwrot jednostronnie określonych kosztów wybudowania sieci. Zarzuciła, że powód uzyskał ulgi podatkowe i umorzenie znacznych kwot podatkowych oraz strony jeszcze przed realizacją sieci uzgodniły, że budowa sieci nie obciąży Gminy i zostanie pokryta ze środków powoda.

Wyrokiem z dnia 6 września 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Sąd I instancji ustalił, że decyzją z dnia 26 lipca 2006 r. Starosta B. projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę dla (...) sieci wodociągowej wraz przepompownią ścieków.

Budowa sieci w całości była finansowana przez powoda. Z tego tytułu powód poniósł koszty 323.664,56 zł.

Od kwietnia 2007 r. powodowa Spółka wystąpiła do Gminy T. o zawarcie umowy o przejęcie wybudowanej sieci wodociągowo - kanalizacyjnej. Strony prowadziły negocjacje w tym przedmiocie jednak nie doszły do porozumienia.

Sąd I instancji przywołał następnie poszczególne decyzji Wójta (...), na podstawie których zaległości podatkowe (...) spółki z o.o. w Trzebielinie zostały umorzone, odroczone lub rozłożone na raty.

Sąd zważył, że dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy zasadnicze znaczenie ma przepis art. 49 k.c. w brzmieniu nadanym mu nowelą z dnia 30 maja 2008 r., która weszła w życie z dniem 3 sierpnia 2008 r.

Przed nowelizacją Kodeksu cywilnego kwestie dotyczące urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, które zostały podłączone do sieci przedsiębiorstwa wodociągowego regulowały przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72, poz. 747 ze zm.), w szczególności art. 31 tej ustawy. Na gruncie stanu prawnego obowiązującego do dnia 3 sierpnia 2008 r. w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, że gmina lub przedsiębiorstwo wodociągowe nie może odmówić osobie, która w własnych środkach wybudowała urządzenia wodociągowego i urządzenia kanalizacyjne przejęcia tych urządzeń na własność, chyba że nie odpowiadały one właściwym parametrom technicznym określonym w odrębnych przepisach (por. uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 420/03; wyrok z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 404/03, uchwała Sądu Najwyższego z 13 września 2007 r., Ii CZP 79/07). W przypadku gdy gmina (przedsiębiorstwo wodociągowe) nie wyraziła zgody na przejęcie urządzeń, osobie która sfinansowała budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych nie przysługiwało roszczenie o zawarcie umowy o odpłatne przekazanie tych urządzeń (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 lutego 2006 r., I CSK 83/05) a jedynie oparte na art. 471 k.c. w zw. z art. 31 cytowanej ustawy zbiorowym zaopatrzeniu w wodę roszczenie o naprawienie szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania płynącego z nałożonego na gminę (przedsiębiorstwo wodociągowe)

obowiązku przejęcia urządzeń na własność-szkody utożsamianej z kosztami budowy urządzenia wodno - kanalizacyjnego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2003 r. II CK 40/2002).

W chwili obecnej w orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010 r, VCSK 195/09 OSNC 2010/7-8/116, z dnia 22 stycznia 2010 r., VCSK 206/09 , z 13 lipca 2011. III CZP 26/1) za ugruntowany uznać należy podzielany przez sąd orzekający w rozpoznawanej sprawie pogląd, że art. 49 k.c. w brzmieniu nadanym mu nowelą z dnia 30 maja 2008 r., dotyczy również sytuacji, w których urządzenia zostały wybudowane i podłączone do sieci przed dniem 3 sierpnia 2008 r. a retroaktywność art. 49 k.c. nie narusza reguły wyrażonej w art. 3 k.c. , gdyż wynika z celu regulacji jakim było uporządkowanie stanu prawnego związanego z podłączeniem wymienionych w tym przepisie urządzeń do przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie ulega wątpliwości, że sporna sieć wodociągowa stanowi własność powoda, który wybudował ją z własnych środków i która nie stała się częścią składową przedsiębiorstwa. Jednak z uwagi na możliwość domagania się przez powoda na podstawie art. 49 § 2 k.c. by przedsiębiorstwo wodociągowe (lub gmina) przejęło na własność urządzenia, za nieaktualny uznał pogląd, że w obecnym stanie prawnym w przypadku, gdy przedsiębiorstwo (gmina) odmawia przejęcia urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych na własność osobie, która poniosła koszt ich budowy przysługuje roszczenie o naprawienie szkody utożsamianej z kosztami budowy urządzenia wodno - kanalizacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że na podstawie art. 471 k.c. powództwo należało oddalić. O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.

Powód zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 31 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy Sąd prawidłowo ustalił, że zachodzą przesłanki warunkujące zastosowanie tej normy prawnej: to jest koszty budowy urządzeń zostały sfinansowane przez powoda oraz, że powodowi przysługuje względem pozwanej Gminy roszczenie będące

następstwem niewykonania przez pozwaną zobowiązania płynącego z nałożonego na Gminę obowiązku przejęcia urządzeń na własność;

2) art. 49 KC poprzez przyjęcie, że dyspozycja tego przepisu ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, podczas gdy, obok art. 31 Ustawy o z.z.w. jest to kolejny, odrębny przepis regulujący kwestie roszczeń powoda względem pozwanej Gminy w sytuacji odmowy odpłatnego przejęcia sieci przez pozwaną

3) art. 471 KC w zw. z art. 6 KC poprzez błędne przyjęcie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, iż powódka wskutek działania pozwanej poniosła szkodę, skoro Sąd na zasadzie

art. 471 KC oddalił powództwo;

4) art. 49 KC poprzez jego niezastosowanie w sytuacji ustalenia przez Sąd I instancji zasadności powództwa w zakresie obowiązku zapłaty przez pozwaną Gminę na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem rozumianego jako „odpowiednie wynagrodzenie” w kontekście art. 49 § 2 KC.

Naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 233 § 1 KPC oraz art. 328 § 2 KPC polegające na nie przeprowadzeniu prawidłowego postępowania dowodowego i nie rozważeniu w sposób bezstronny i wszechstronny całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, skutkujące w konsekwencji:

a) całkowitym pominięciem przez Sąd opinii biegłych i nie wskazaniu w uzasadnieniu orzeczenia przyczyn dla których Sąd odmówił wiarygodności tym środkom dowodowym;

b) wybiórczym i jednostronnym traktowaniem przez Sąd materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez przyznanie mocy dowodowej dokumentom, które nie mają żadnego znaczenia dla istoty sprawy, a to: decyzjom wójta pozwanej Gminy dotyczącym umorzenia podatku od nieruchomości, odroczeniu terminu płatności podatku;

c) nie wyjaśnieniu istotnych okoliczności mających znaczenie w sprawie, w kontekście przyjęcia przez Sąd, że w niniejszej sprawie roszczenia powoda winny być wywiedzione w oparciu o art. 49 KC, a w szczególności niewyjaśnieniu: treści i charakteru łączącej strony umowy, statusu własnościowego sieci w kontekście przebiegu jej granic przez cudze

nieruchomości, momentu wejścia sieci w skład Zakładu Usług (...) (przedsiębiorstwa);

d) sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie z jednej strony, że powodowi nie przysługuje względem pozwanej roszczenie odszkodowawcze na gruncie art. 471 KC, z drugiej zaś strony oddalenie powództwa na podstawie i w oparciu o tenże sam art. 471 KC;

2) art. 328 § 2 KPC poprzez jego niezastosowanie w wyniku niezawarcia w uzasadnieniu wyroku wszystkich obligatoryjnych elementów tj niewskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, jak i przyczyn dla których dowodom zgromadzonym w sprawie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wydając zaskarżony wyrok;

3) naruszeniu art. 321 KPC poprzez błędne przyjęcie, że zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem w oparciu o inną niż wskazana w pozwie podstawę prawną przy niezmienionym stanie faktycznym sprawy, jest niedopuszczalne.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości wraz z zasądzeniem kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obydwie instancje. Ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i obciążenie strony powodowej kosztami postępowania apelacyjnego uwzględniającego koszty zastępstwa prawnego za **II** instancję według obowiązujących norm.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, przyjmując je za podstawę także własnego rozstrzygnięcia i odwołuje się do nich bez potrzeby ich powtarzania.

Chybione są zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, iż obecnie brzmienie artykułu 49 k.c. dotyczy również sytuacji, w których odnośne urządzenia zostały wybudowane i podłączone do sieci przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 185/09, z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 206/09, z dnia 2 marca 2006 r., I CSK 83/05, z dnia 23 lipca 2003 r., II KKN 346/01, i z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 40/02),

W świetle regulacji przewidzianej w art. 49 § 1 k.c. urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa. Wejście w skład przedsiębiorstwa prowadzi do wyłączenia tych urządzeń spod działania zasady superficies solo cedit, wyrażonej w art. 48 i 191 k.c. Wyłączenie tej zasady oznacza, że własność tych urządzeń nie jest pochłaniana przez własność nieruchomości i urządzenia takie stanowią rzeczy ruchome. W obecnym stanie prawnym nie można jednak przyjąć, aby własność tych ruchomości z chwilą połączenia z instalacją przedsiębiorstwa w taki sposób, że stała się jej częścią składową, prowadziła do nabycia własności tych urządzeń. Prawidłowa wykładnia art. 49 k.c. prowadzi do wniosku, że urządzenia określone w tym przepisie z chwilą, gdy przez fizyczne połączenie z siecią przestają być częścią składową nieruchomości, zachowują status samoistnych rzeczy ruchomych, mogących być przedmiotem odrębnej własności i odrębnego obrotu (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 195/09 oraz z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 206/09). Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy świadczy o tym sformułowania art. 49 § 2 k.c. - "osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń, o których mowa w § 1, i jest ich właścicielem" - oraz art. 305⁽³⁾ § 1 k.c. - "nabywcę urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c.". W rezultacie należy więc powtórzyć za Sądem Najwyższym, że zdarzeniem prawnym, którego skutkiem jest nabycie własności urządzeń określonych w art. 49 § 1 k.c., jest sfinansowanie kosztów ich budowy (por wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 26/11 oraz z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 309/10).

Z bezspornych okoliczności faktycznych wynika, że koszt budowy przedmiotowych urządzeń został poniesiony przez (...) spółkę z

ograniczoną odpowiedzialnością. Oznacza to, że Spółka ta je właścicielem przedmiotowych urządzeń.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje wyrażony w wyroku Sąd Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 26/11 pogląd, że art. 31 ust. 1 u.z.z.w. nie jest przepisem

szczególnym wobec art. 49 § 2 k.c., który - jako późniejszy - wyłącza stosowanie art. 31 ust. 1 u.z.z.w. Podstawę roszczenia o zobowiązanie do odpłatnego przeniesienia własności urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych stanowi - od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731) - art. 49 § 2 k.c.

Przed wejściem w życie tej ustawy w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie było jednolitego stanowiska w kwestii skutków odmowy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zawarcia umowy o nabycie własności urządzeń, o których stanowi art. 31 ust. 1 u.z.z.w. Według jednego stanowiska, odmowa zawarcia takiej umowy powoduje jedynie odpowiedzialność kontraktową (art. 471 k.c.), ponieważ sąd nie jest władny rozstrzygać o treści takiej umowy, jeżeli strony nie doszły do konsensu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006 r., I CSK 83/05). Nie budziło wątpliwości, że gmina (przedsiębiorstwo) było zobowiązane do zawarcia umowy o nabycie urządzeń, a niewykonanie obowiązku nieodpłatnego przejęcia urządzeń przesądzało o roszczeniu uprawnionego z tytułu niewykonania zobowiązania przyjmując odpowiedzialność *ex contractu* - art. 471 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 40/02). Według innego zapatrywania, wnoszącemu urządzenie własnym kosztem przysługuje wobec przedsiębiorstwa roszczenie o zawarcie stosownej umowy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., II CKN 346/01, z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 404/03, z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 420/03 i z dnia 31 stycznia 2007 r., II CNP 81/06).

Obecnie jednak z art. 49 § 2 k.c. wynika *expressis verbis*, że osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń przesyłowych, jest ich właścicielem i może żądać, aby przedsiębiorca, który przyłączył urządzenia do swojej sieci, nabył ich własność za odpowiednim wynagrodzeniem, chyba że w umowie strony postanowiły inaczej. Pojęcie „odpowiednie wynagrodzenie” użyte w tym przepisie należy rozumieć podobnie jak na gruncie art. 231 k.c., a więc powinno stanowić ekwiwalent wartości urządzeń. W aktualnym stanie prawnym właścicielowi urządzeń o których mowa w art. 49 § 1 k.c. przysługuje więc roszczenie przewidziane przepisami prawa rzeczowego, brak zatem podstaw do konstruowania odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na treści art. 471 k.c., gdy zachodzi tożsamość co do przedmiotu tego żądania. Skoro bowiem właścicielowi ruchomości przysługuje prawo dochodzenia na drodze sądowej roszczenia o przeniesienie ich własności za odpowiednim wynagrodzeniem, to brak podstaw do przyjęcia, że wskutek odmowy

zawarcia umowy, poniósł on szkodę utożsamianą w kosztami budowy tych ruchomości. Mając zaś na względzie, że celem obecnego unormowania jest uregulowanie stosunków własnościowych dotyczących urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych (por. uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, Sejm VI kadencji, druk sejmowy nr 81 z dnia 6 listopada 2007 r.) przyjąć należy, iż osobie które wybudowała te urządzenia nie przysługuje prawo wyboru pomiędzy roszczeniem

odszkodowawczym z tytułu odmowy zawarcia umowy a roszczeniem o zawarcie umowy przenoszącej własność. Należy przy tym zaznaczyć, że w założeniu ustawodawcy umowa powinna być zasadniczym instrumentem ukształtowania praw przedsiębiorcy do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c. W braku porozumienia ustawa przyznaje zarówno właścicielom urządzeń, jak i przedsiębiorcom uprawnienia do dochodzenia przed sądem przymusowego przeniesienia własności urządzeń, tak aby w ostatecznym wyniku ich własność uzyskał przedsiębiorca.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż żądanie powództwa oparte na treści art. 471 k.c. nie mogło być uwzględnione, gdyż roszczenie odszkodowawcze jest roszczeniem odmiennym od przewidzianego w art. 49 § 2 k.c., a z tym ostatnim roszczeniem powód nie wystąpił. Z uwagi na określoną przez powoda podstawę faktyczną, nie było zatem możliwe rozstrzygnięcie, czy zachodzą przesłanki do zastosowania art. 49 § 2 k.c.

Powyższa konstatacja prowadzi do wniosku, że bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., II CK 556/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1936 r., C II 1770/35, PPIA 1936, nr 2, poz. 148 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1993 r., I CRN 156/93. Na etapie postępowania apelacyjnego niedopuszczalne jest dokonywanie zmiany powództwa, czy to poprzez zmianę podstawy faktycznej dochodzonych pierwotnie roszczeń, czy też inaczej, przez wyeksponowanie nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na przesłanki innego przepisu prawa materialnego, wskazanego jako nowa podstawa materialnoprawna dochodzonego roszczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we

W. z dnia 15 lutego 2012 r., I ACa (...)). Trafnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy na to, że wybierając podstawę prawną, powód określa nie tylko granice okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ale nadto określa granice obrony pozwanego. Pozwany podejmuje bowiem tę obronę w takim zakresie jaki wynika nie tylko z faktów, ale i ze wskazanego przepisu. Pozwany nie ma obowiązku konstruowania w taki sposób swojej obrony, aby odeprzeć wszelkie możliwe zarzuty mogące wynikać z wszystkich możliwych podstaw rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., SK 136/136/11 oraz wyrok z dnia 18 maja 2010 r., III PK 73/09).

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (orzeczenie SN z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca, a więc także i ten zarzut nie mógł odnieść skutku.

W konsekwencji przedstawionych rozważań należy stwierdzić, że niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Prowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dotyczyło bowiem ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania. Jednakże ostatecznie Sąd I instancji trafnie przyjął, że takie

roszczenie powodowi co do zasady nie przysługuje. Bezprzedmiotowy był zatem dowód z opinii biegłego. Wobec braku żądania dokonania przeniesienia własności pozwanego wybudowanych przez powoda urządzeń, nie zachodziła także potrzeba oceny łączącej strony umowy.

W tym stanie rzeczy nie podzielając wskazanych wyżej zarzutów apelacji ani argumentacji zgłoszonej na jej poparcie, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).